

MODA VERII LUI '89

Accesorii, panglici, funde, înviuarea culorilor mai discrete FOTO: Revista Moda

Decolteul amplu era în mare vogă și pe litoralul românesc FOTO: Revista Moda

Elementul principal în domeniul modei anului 1989 a fost... femininitatea. Cel puțin asta recomandă revista Femeia, sfetnicul acelei părți din categoria oamenilor muncii care, pe lângă ipostazele de „producător, proprietar și beneficiar”, avea ca obligații, în calitate de „tovarășă de viață”, mamă și gospodină.

Experta în materie de modă era Aneta Popescu. Pentru femininitatea la modă din vara lui '89 cronicara revistei recomandă imprimeuri, în special cele florale, aflate în top și cu un an în urmă. Acestea erau aplicate pe fuste - fie ele foarte lungi, fie „mini” - pe bluze și jachete.

Revista „Moda” oferea un ghid complet de alegere a tinutelor pen-

tru diferite ocazii și sfaturi de asortare corectă a accesoriilor. Vi le prezentăm spre comparație.

Decolteuri și umeri goi

Pentru realizarea rochiilor de seară sau a ansamblurilor pentru după-amiază și ocazii speciale se recomandă utilizarea materialelor prețioase (mătase, voal, satin, catifea și dantelă).

Linia de croială era în general simplă, apropiată de corp, cu talia marcată, la locul ei sau plasată mai sus, stil „empire”. Pentru eleganță și strălucire - broderii sau ornamente bogate, strălucitoare. Elementul pizant al rochiei de seară recoman-

date de creatorii de modă români era decolteul. Îndrăznețe, dar rafinate, rochiile erau croite cu decolteuri în „U” și „V” sau lăsau să se vadă umerii goi. Era recomandat însă ca rochiile fără umeri sau cele foarte decolate să fie, însoțite de jachete scurte, gen bolero sau ample, mlădioase, uneori mai lungi în spate decât în față - cu aspect de crinolină.

În tendințe erau și rochiile cu gulere înalte sau gen eșarfă plisată și mânecile lungi, mulate pe cot, bufante sau „gigot”.

Nici persoanele mai plinuțe nu erau trecute cu vederea. Creatorii le recomandau un clempu din mătase, format dintr-o fustă și o tunică

cu linie dreaptă, mâneca trei sferturi și gulerul gen eșarfă. Ca lungime, bluza gen tunică acoperea talia și șoldurile până la nivelul cutelor ce mărgineau fusta. Mătasea putea fi acoperită de imprimeuri fine, în tonuri discrete, a căror eleganță era dată de jocul croielii și al drapajelor.

Culorile alese pentru rochiile de seară trebuiau să fie intense, profunde, pe mai multe tonuri: roșu, violet, verde și mult negru, de aceea era nevoie de accesorii cât mai vii. Nu lipseau florile sau fundele mari și mici, aplicațiile, decupajele, franjurile, drapajele, asimetriile.

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

1 august (marți)

Soarele a răsărit la 6:02, a apus la 20:41
Luna a răsărit la 5:25, a apus la 20:46
Sărbătoare creștină: Scoaterea Sfintei Cruci, Sfinții 7 Mucenici Macabei (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului)

S-a întâmplat la

1 august 1989

● 400 de studenți namibieni aflați în exil în Tanzania au părăsit Dar Es Salaam-ul, îndreptându-se spre patrie. Ei se repatriau pentru a putea participa la alegerile preconizate în Namibia în toamna aceluiași an.

● „Unitate de acțiune în lupta împotriva colonialismului, neocolonialismului, imperialismului și apartheidului” - aceasta era deviza sub care s-a deschis în capitala Zambiei conferința Organizației panafricane a femeilor. Pe ordinea de zi a celui forum se aflau probleme vizând intensificarea eforturilor în vederea creșterii rolului organizațiilor de femei de pe continent în lupta împotriva politicii de discriminare.

● Elemente armate ale opoziției afgane au bombardat din nou, în cursul zilei de luni, orașul Kabul cu rachete „sol-sol”. S-au înregistrat victime în rândul populației civile, precum și importante pagube materiale.

● Parlamentul Japoniei urma să se întrunească la 7 august, într-o sesiune extraordinară, care dura șase zile. Urmă să fie aleși președintele și vicepreședintele și să fie alcătuite organele de lucru ale Camerei Consilierilor în noua componență rezultată în urma alegerilor de la 23 iulie. La 10 august, Parlamentul urma să numească, de asemenea, pe noul șef al Guvernului, dat fiind faptul că premierul de la acea vreme, Sôsuke Uno, și-a anunțat demisia, asumându-și responsabilitatea pentru înfrângerea suferită de partidul său la recentul scrutin.
Ramona VINTILĂ

Teatru pe strung

Lumea bună se ducea la teatru, drept dovadă că, de cele mai multe ori, nu se mai găseau bilete la unele spectacole. Dar funcționa și un alt sistem: dacă nu te duceai la teatru, venea teatrul la tine. La întreprinderi, la Sala sporturilor sau la Căminul cultural. Iată ce-și amintește Stela Popescu: „Era obligatoriu să mergem cu spectatoarele prin țară. Cu reprezentările puse la punct mergeam apoi și prin marile întreprinderi. Unde nu era sală, se improviza una. Puneau o platformă pe post de scenă și acolo evoluam. Am jucat odată pe strunguri, la Buzău. Pe patru strunguri au pus o platformă și pe ea ne-am susținut show-ul. Aceste spectacole erau foarte emoționante. Sistemul de repartiție al întreprinderilor pe atunci era foarte bun în sensul că se ducea organizatorul de la teatru, oferea biletele la sindicat, ei le împărțeau la cine voia să cumpere și oamenii dădeau banii la salariu, și atunci muncitorilor le convenea: aveau biletul în mână, și asta îi determina într-un fel să vină la spectacol. Decât să se ducă la sală, căci de multe ori nu se mai găseau bilete, le era mai simplu să vină trupa la locul lor de muncă. Și pentru teatru era mai bine.

Nu erau atâtea posturi de televiziune, nu erau prea multe opțiuni. Acolo erau oameni care nu ajungeau la teatru. Printre ei erau unii care lucrau din greu, muncă obositoare, și nu le mai ardea de nimic, dar dacă te duceai și jucai acolo (că era obligatoriu, era organizat de direcția fabricii), te primeau cu sufletul deschis, erau bucuroși când ne duceam la ei în oraș. Făceam un spectacol de o oră, o oră și jumătate. Erau organizatori inimoși care voiau să-ți facă pe oameni să se învelescă. Era un obicei să mergem pe la întreprinderi. Erau foarte entuziaști și foarte fericiți. Ne știau doar la televizor și când ne vedeau și în realitate li se părea o minune”.

Multe au fost locurile prin care s-au dus artiștii. În 1989, băteau țara în lung și-n lat. „Am mai jucat odată într-o poiană în Valea Buzăului, scena era jos, în vale. Iar tot public era întins pe deal, erau veniți cu pățuri, cu sandvișuri, cu mititei. Cele mai interesante erau târgurile de sărbători. Când începea spectacolul sau muzica, toți se strângeau în față să auză și să vadă mai bine.

(Continuare în pag. a III-a)

Poluarea României, în atenția lui Ceaușescu

În 1989, diferiți români obișnuiau să spună: „Ceaușescu nu știe ce se întâmplă! Dacă ar ști, problemele noastre ar putea fi rezolvate cu ușurință!”. Astfel, mitul conducătorului infailibil, atotputernic și priceput la toate era prezent în mentalitatea și obiceiurile cetățenilor României. Ceaușescu nu știa ce se întâmplă în România? În opinia noastră, secretarul general al PCR era informat în permanență despre cele mai importante probleme cu care se confruntau cetățenii. Din păcate, după 1948, secretomania a dominat (și domină) sistemul politic românesc. Unul dintre motivele acestei stări de fapt este complexul de inferioritate față de străini - în special față de cei din statele occidentale și din URSS - al celor care au ajuns în funcțiile importante ale statului român. Prin aplicarea unui regim de clasificare extrem de restrictiv documentelor pe care le semnau, șefii români - de la toate nivelurile - puteau să-și ascundă incompetența, lipsa lor de pregătire și cultură generală. De asemenea, prin aplicarea fără noimă a ștampilei „secret” pe diferite documente, cei care făceau parte din nivelurile de conducere ale instituțiilor politice și administrative ale României - numiți de obicei în funcții pe criterii politice - blocau accesul cetățeanului obișnuit la informații vitale pentru acesta. În schimb, președin-

tele țării își asuma (a căta oară?) rolul de „salvator al patriei”, dictând aplicarea unor măsuri fără să-și informeze pe oamenii obișnuiți despre pericolul la care au fost sau sunt expuși.

Un exemplu în acest sens este documentul intitulat „Raport asupra calității mediului în RS România pentru luna iunie 1989 (sinteza)” din care edităm în continuare câteva extrase. Acesta a fost clasificat, „secret de serviciu” la 5 iulie 1989 de Ion Băduș, președintele Consiliului Național al Apelor, și trimis lui Nicolae Ceaușescu. Liderul suprem al PCR l-a citit și a propus discutarea sa într-o ședință a Comitetului Politic Executiv al CC al PCR - fapt ce s-a întâmplat la 14 iulie 1989.

În cursul reuniunii respective, Nicolae Ceaușescu a atras atenția celor care se ocupau de protejarea mediului în România. În timp ce Elena Ceaușescu amintea, în mod repetat, despre poluarea accidentală a apei de unitățile metalurgice și chimice, soțul său considera că „este necesar să revedem toată activitatea din domeniul acesta și să trecem la întocmirea unui program mult mai serios și la instituirea unui control, pentru că toți trebuie să fie obligați să respecte tehnologiile”.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL ZILEI

Apropierea zilei naționale întetea ritmul muncii în fabrici și uzine. Îndeplinirea planului pe opt luni până la 23 august și a planului pe 1989 până la Congresul PCR erau noile cerințe ale conducerii de partid și de stat. Potrivit presei vremii, la sat continua „bătălia pentru marile recolte”. Se anunța un sfârșit blând de vară. Prognoza meteo pe luna august preconiza temperaturi mai scăzute decât cele obișnuite pentru acea perioadă a anului. S-a încheiat a 19-a ediție a expediției cicloturistice „Floarea prieteniei”, după un traseu de 1.300 kilometri, parcurși din Sfântu Gheorghe până pe malul Dunării. Timișoara,

supranumit „orașul grădină”, amplasat pe malurile Begăi, era vizitat anual de numeroși turiști.

Angajamente în cinstea lui „23 August”

Apropierea zilei naționale întetea ritmul muncii în fabrici și uzine.

(Continuare în pag. a II-a)

Combinatul chimic Azomureș funcționa cu improvizații

Combinatul chimic Azomureș era unul dintre obiectivele de mare interes pentru regim, în primul rând pentru că aducea bani buni din exporturi și era și o școală unde se pregăteau chimiștii de top. Cu toate acestea, combinatul funcționa mereu la risc pentru că nu primea piesele absolut necesare pentru o funcționare în siguranță. Doru Opreșcan, fost șef de secție, acum deputat, își amintește mai ales de ultimii ani dinainte de Revoluție, când lipsurile se acopereau cu piese dosite prin sertare de măști și de ingineri. Combinatul nu primea luni în șir piesele absolut necesare pentru buna funcționare. Inginerii erau nevoiți să recurgă la improvizații, care puteau ceda oricând. „După 1985 am intrat într-o perioadă cumplită, și-a amintit Doru Opreșcan. S-au limitat importurile de oțel inoxidabil, de șnur special, fabricate să reziste în mediul coroziv. La începutul anului trimiteam lista cu importurile absolut necesare, dar nu se aducea nici 10% din cele comandate. Trebuia să mergi pe la toți producătorii interni, cu mostre, le studiau și după un an ne trimiteau răspuns că nu pot să fabriche. În ultimii ani au apărut și riscurile, erau piese de proastă calitate. Îmi amintesc că, la un moment dat, a cedat un reductor de presiune și am rămas fără indicatoare de presiune. Am mers așa șase luni. Și rușii au avut aceeași problemă, și ei au rămas fără un reactor, care era extrem de scump, pentru că, din cauza mediului coroziv, era placat cu oțel folosit de americani la ra-

Azomureș, mândria „unităților” chimice românești

chetele nucleare.” Incidentele erau rare și norocul a făcut să nu se producă un accident chimic. A existat o explozie, înainte de 1980, la instalația de amoniac, iar părți din utilajul explodat au ajuns până în satele învecinate. Instalația a fost oprită șase luni, iar între timp s-a aflat și cauza: niște suduri neverificate.

Angajații de la combinat nu aveau o slujbă ușoară. „Suna telefonul noaptea. Atunci știam că ori s-a întâmplat ceva cu părinții mei, ori ceva nu e în regulă la combinat. Mă sculam, mă duceam la combinat și rezolvam problema”, își amintește deputatul.

Chimistă doar pentru cei mari

„Meseria am învățat-o la Azomureș, spune Doru Opreșcan, era cea mai bună școală de chimie din România, asta și datorită conducerii dure.” Aici erau trimiși chimiștii din toată țara, iar mulți erau preluați încă din băncile facultății, pentru ca, după absolvire, să rămână la combinat. Cei care primeau repartiție se considerau norocoși, iar în oraș aveau un statut aparte, se știa că erau plătiți bine.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Mamă singură

Maria Tiroti are 60 de ani. Locuiește în București. „Eram o mamă singură. Cu un copil de numai câțiva ani, care plângea sfâșietor de fiecare dată când pleceam la lucru și îl lăsam la creșa aceea murdară ce mirosea îngrozitor. Mirosul acela îți intra în haine, în piele și în ochi. De fiecare dată plecam de acolo cu ochii roșii de la juteala clorului, dar și din pricina durerii pe care mi-o provoca tristețea fiului meu. Nu aveam încotro. Trebuia să ajung la lucru. De acolo măncau o pâine. Nu puteam să întârzii, nu puteam să mă învoiesc. Era strictetea foarte mare, mai cu seamă că lucram la un institut de proiectare de pe Calea Plevnei și, când îți era lumea mai dragă, te trezeai în acea hală uriașă, unde cred că lucram peste 50 de persoane, ba cu diversi miniștri, ba cu delegații din străinătate, care făceau un fel de schimb de experiență, ba chiar cu Elena Ceaușescu. Ea întotdeauna s-a dat drept o minte scilpitoare și vizita institutele de cercetare, institutele de toate felurile, pentru că se considera atotștiitoare, doctor în toate științele. Era frustrant, mai ales că mai toți știam că mintea îi bubuia de prostie,

și că vizitele ei nu aduceau nimic bun. Nu știu ce se discuta, nu știu de ce venea, îmi aduc aminte însă, foarte clar, cât de mari erau stresul și agitația. Trebuia să fie totul impecabil în fiecare zi, pentru că nu prea știai când te trezești cu ea. De fiecare dată se plimba printre noi, dar nu se uita la noi, nu vorbea cu noi. Știu că era foarte frumos îmbrăcată. Foarte elegant. Mă rog... față de noi, care eram atât de ponosite. Avea pantofi care probabil costau cât salariul meu pe câteva luni. Credeam că o să primim fonduri mai multe pentru institutul nostru, credeam că o să interesează ce făceam noi acolo, dar nu era așa. Eu eram tânără pe- atunci, nu aveam foarte multă experiență, nu prea eram băgată în seamă. Știu doar că, pentru a se face economii la lumină, nu aveam voie să venim mai devreme de 8:30. Ducându-mi copilul la creșa foarte de dimineață, se întâmpla însă să ajung mai devreme. Mă duceam în hală, dar stăteam pe scaun. Pe întineric. Nu puteam să fac nimic, dacă nu ni se dădea voie să aprindem lumina. La fel era și la plecare.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

1 AUGUST

Simt obsesiv nevoia să mă întorc în copilărie. Poate pentru a-i alunga pe milițienii și pe securiștii din fața casei, pentru a pune punct interogatoriilor de pe Strada Traian.

Încerc să reconstitui portretul tatei din perioada Șercaia. Nu îi tin minte figura în ansamblul ei, numai ochii blânzi, de un verde-albăstrui luminos. Mi-a rămas în minte mai ales timbrul vocii care avea ceva catifelat și cald în inflexiunile ei. O voce nu foarte joasă, nu foarte înaltă, mai degrabă domoală, puțin oboșită. Îi revăd mâinile lungi, generoase, mâini de țaran. Se plimba mult cu mine și mă ținea mereu de mână ocrotitor.

Nu știu cât de mult îl iubeam, dar era bine cu tata pe atunci. Atitudinea mea față de el a devenit cu vremea instabilă, mai ales din clipa când - pe la vârsta de 10 ani - am înțeles că între părinții mei lucrurile nu mergeau tocmai bine, că în 1940, la „cedarea Ardealului de Nord”, tata nu a fost de acord, așa cum dorea mama, să ne refugiem și noi în România, ca atâția alții. Mama îi reproșă că nu se comporta și nu gândea „ca toată lumea”.

Din punct de vedere material, consecințele au fost dezastruoase pentru noi (sau așa mi se păreau).

(Continuare în pag. a II-a)

COMBINATUL CHIMIC AZOMUREȘ FUNȚIONEA CU IMPROVIZAȚII

(Urmare din pag. 1)

În perioada de stagnare, inginerii învățau de toate. În 1989, Azomureșul era pe primul loc în topul unităților chimice din România. Când și când, inginerii erau trimiși la „specializare”. Doru Oprișcan își amintește de una dintre deplasări, unde ar fi avut ocazia să o cunoască pe Elena Ceaușescu. „Când am plecat de acasă, am plecat cu gândul că în sfârșit îmi voi face o impresie despre cât de bună chimistă este Elena Ceaușescu, dar nu am reușit. Am ajuns la hotelul din Capitală cu o zi înainte de congres, ne-am cazat, iar a doua zi ne-am dus să ne interesăm care este programul zilei. Ne-au spus: «Măi, băieți, stați voi liniștiți, că azi nu puteți merge, azi e numai pentru cei mari, cu invitații speciale, voi, de mâine încolo». Așa de tare ne-am supărat că pe toată perioada congresului am stat la bere și ne uitam la olimpiadă, la televizi, nici n-am mai dat pe la congres. Acasă, ne-au întrebat directorii cum a fost, noi, foarte frumos.”

O fabrică dintr-o mișcare

Oprișcan își amintește și de cele două vizite ale cuplului Ceaușescu la Azomureș. Ea, prima chimistă a țării, el, mândru de exportul de melamină proaspăt lansat. Melamina avea un preț bun la export, iar unele sortimente depășeau 40 de lei pe dolar. „Aveam emoții foarte mari, la prima vizită eram proaspăt șef de instalație. Noi am vrut să oprim instalația pentru că era periculoasă, el a vrut să vadă

Combinatul chimic Azomureș era un obiectiv obligatoriu în timpul vizitelor de lucru ale cuplului Ceaușescu, efectuate în Tg. Mureș

cum funcționează, așa că am redus funcționarea la minimum. De teamă, am stat la tabloul de comandă, să nu cumva să se întâmple ceva.” La a doua vizită, în 1986, Ceaușescu a venit mai hotărât ca niciodată. A ordonat construcția unei noi fabrici de melamină, inginerii i-au explicat că nu se

poate pentru că nu au licență, Ceaușescu a insistat să se construiască și să fie mascată. Până la urmă a renunțat. În '89, când angajații se așteptau la o nouă vizită, Ceaușescu nu a mai ajuns la Azomureș și i-a lăsat să se descurce singuri, cu aceleași probleme și lipsuri. Deja se

goliseră sertarele, iar orice scântele sau fisură putea degenera oricând într-un dezastru ecologic. Dacă ar fi sărit în aer, tancul de amoniac ar fi acoperit Târgu-Mureș cu un nor de amoniac cu efecte devastatoare asupra locuitorilor.

Raluca CRET

JURNAL DE EXPEDIȚIE

Mărturii ale timpurilor

1 august 1989. Ca de obicei îl găsim pe Bogdan treaz. Tocmai luase temperatura: ora 7:00, 13 grade C. Plouă. Mergem să ne spălăm. Măncăm pâine cu unt și bem ceai de tei. Astăzi nu mai mergem pe munte, deci așa aveam în plan.

Așteptăm să înceteze ploaia. Între timp facem curățenie, inventariem alimentele, facem ordine în corturi, organizăm diferite jocuri, cel mai interesant fiind „Chimția”. Ora 12:00: ploaia nu încetează. Mereu mai mărunț și mai repede. Am trecut deja la un program administrativ: de aranjare a lucrurilor, spălatură a obiectelor vestimentare. După masă fiecare simte oboseală în urma zilei de ieri și dormim o oră. Primim vizita echipajului „Arcașii” de la școala din Pătrăuți, cu care ne întâlnim aproape o oră.

Îlesim afară și vedem Haita involburată, curgând cu zgomot. Valurile curg, se deznodă pe pietre, aruncă o fugară urmă de ghriandă albă. Un grup format din Laura, Dan și Cristina pleacă în sat pentru a culege alte mărturii ale timpurilor trecute. Eu împreună cu Cătălin și Ștefan mergem la Pața Vasile. Îl rugăm să ne spună câte ceva din istoricul exploatarei din Călimani. Primele lucrări de prospecțiune au fost realizate de o întreprindere de

Între două excursii pe munte, tinerii se interesau și de trecutul exploatarei din Călimani

exploatare geologice din București; ISEM. Ei au făcut sașuri și puțuri, iar în 1961 s-au adus sonde de foraj de mică adâncime (400 m). În 1963, sondele își reduc activitatea și cele mai multe utilaje sunt retrase, deoarece nu exista minereu de fier de calitate. Geologul Emil Butnaru, în discuțiile purtate cu Pața I. Gheorghe și Leonte Cociordan află că la Petrosica este pucoasă și că izvoarele de undeva, din munte, lapte de var. În jurul izvorului respectiv și în apele lui nu trăia nici o vietate. În urma studiilor

făcute în locurile indicate de localnici s-a descoperit un zăcămint de sulf. În mai 1963 s-au reluat lucrările cu mijloace caracteristice. S-au continuat cercetările în Muntele Negoiu între anii 1963 și 1970. În 1970 s-a început decopertarea stierului. S-au folosit excavatoare de mic tonaj (15t-16t). Pe parcurs s-au adus belazuri și foreze, care au accelerat ritmul lucrărilor. S-a construit o uzină de flotare a minerurilor și o stație de chimie care prelucrează sulfatul de fier și îl expediază cu autobuculante la stația CFR

Argescu.

Ne întâlnim cu Laura, Cristina și Dan. Au găsit o bătrână, lordache Maria, care le-a arătat o cămașă de lucru veche de o sută de ani. Cămașa este făcută din pânză țesută în casă. Este lungă. Are guler ciupag. În față este despicată și încheiată în nasturi galbeni. Presupunem că negrul, roșul și galbenul, culorile predominante din costum popular bucovinean, sunt niște simboluri. Roșul – culoarea macilor, negrul – coloritul munților și galbenul – culoarea fânului cosit. Cămașa are pe umăr o placă.

Măneca este prinsă pe umăr. Pe ea sunt cusute trei rânduri de motive reprezentând frunze și flori de papucul-doamnei. Măneca este încheiată în foderi cu o bențiuă din același material cu cămașa. Pe foderi sunt cusute motivele orizontale mai mici, diferite de cele de pe măneacă. La capăt, măneca are colțșori roșii. În dreptul foderilor, câte o despicătură care apoi se unește din nou și permite intrarea mâinii.

Cămașa sub braț are o „pană” care cedează măneca pentru a o ridica în sus. Este tivită de mână, cu găurele. La tabără, masa ne aștepta. Seara se lăsa încet. Ploaia, numai ea, sparge liniștea. Adormim târziu.

Jurnalul expediției
Montana IV, 1989

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Mamă singură

(Urmare din pag. 1)

Pe la 4:00 după-amiaza toată lumea trebuia să plece acasă, chiar dacă mai avea treabă, mai ales pe timp de iarnă, când se întuneca foarte devreme. Trebuiau stinse luminile. Și de la aparate, și din încăperea. Cu toate nebuliile de acolo, mie mi-a plăcut să lucrez la institut. Erau oameni bine pregătiți, de la care am avut ce învăța. Poate că acolo era singurul loc în care uitam de grijile mele. Tocmai ce mă mutasem într-un apartament cu două camere. Reușisem să fac împrumut la CEC, aveam și CAR. Casa a costat 86.000 de lei, fără dobândă. Cu dobândă, suma ajunsese la 97-98.000 de lei. Salariul era foarte mic, cam 1.700 de lei, dar luna de lună mi se oprea din salariu rata pe care o datoram și nu au fost probleme. Împrumutul a fost făcut pe 20 de ani, și uite că am reușit să termin ratele. Ele nu s-au mărit și nici nu s-au micșorat, de aceea, pe la finalul lor, erau nesemnificative. Așa

că, în ultimii ani nu mi-a mai fost atât de greu cu ratele. După vreo cinci ani de la cumpărarea casei am reușit să faciar un mic împrumut la CAR, pentru a-mi cumpăra mobila. În casa era foarte frig, igrasie, totuși era vechi, îmbătrânit. Era foarte greu să te descurci de una singură. Cu toate acestea, nu era vară în care să nu plec cu copilul meu în vacanță. Luam bilete de la sindicat sau de la ONT și plecam ba la Herculan, ba la Predeal sau la Sinaia. Oriunde ni se dădeau biletele. 1989 a fost ultimul an în care am mai plecat pe undeva. Poate părea ciudat, dar o dată cu venirea revoluției eu nu am mai plecat nicăieri.

L-am mai trimis pe fiul meu în vreo două tabere la munte și atât. El a crescut, s-au mărit și problemele. Vroiam să fie foarte bine îngrijit și tot ce câștigam îi dăruiam lui. Puneam banii deoparte de întreținere, de plătit facturi, de mâncare și cu ce rămânea îi cumpăram foarte multe cărți, rechizite. Haine mai puțin, mai ales că exista atunci uniforma de

școală și nu prea aveam ce să-i cumpăr de îmbrăcat. Acum și-ar dori băiatul meu să stea singur, în casa lui, dar e conștient că e imposibil să-și ia ceva, chiar și o garsonieră e peste puterile lui de achiziționat. Eu nu mai muncesc. Am un venit extrem de mic. Nu am cu ce să-l ajut. M-am luptat pentru el ca o leoaică. Foarte mult. Toată viața mi-am dedicat-o lui. Aveam atâtea dragoste pentru copilul meu, că nu simțeam nici când mă duceam cu noaptea în cap la cozi, pentru a cumpăra lapte, ouă, un mic amărut... Stăteam cu pe ghimpi. Lăsam copilul singur în casă, adormit. Nu vă închipuiți câte scenarii se țeseau în mintea mea, cu câtă frică stăteam la cozile acelea. Nu aveam ce face. Nu aveam cu cine să las copilul. Nu mă ajuta nimeni. Cu timpul, băiatul meu a crescut și a înțeles cum stau lucrurile. M-a ajutat foarte mult. Ne împărțeam sarcinile. Am început să nu mă mai simt singură”.

(a consemnat
Carmen PREOTEȘOIU)

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Dar pentru mine au fost, fără să vreau, o mare lecție de viață: am învățat să rezist cu fruntea sus în fața celor care încercau să mă umilească. În această privință, mama a avut un rol capital. Dar de ce nu accepta tatei să nu-și prăsească? Cert e că această ruptură între părinții mei m-a afectat profund. Simțindu-mă mult mai dependentă de mama (care a reușit într-o măsură oarecare să-mi zdruncine încrederea în tata, mai ales că și eu doream să plecăm), am trecut de partea ei. Nici calculul tatei nu a fost cel scontat. A fost dat afară de administrația maghiară, văzându-se apoi nevoit să se zbată pentru a ne asigura traiul. Pe la vârsta de 17-18 ani am reușit să-i redescopăr – dincolo de slăbiciunile și de teama lui de ziua de mâine – aura spirituală pe care o intușeam în frageda mea copilărie.

Revenind la acea perioadă îndepărtată, sentimentele față de mama mă legau cumva mai organic, mai vegetativ de ea. Mama, pentru mine, era căldura din încăperea înmiresmată, era mâncarea mea cea bună, somnul meu cu vise ferice, hănuțele mele curate și frumoase, era duioșii unor romane cântate de ea, care pătrundeau în adâncul meu. Eram total dependentă de ea; între noi, cordorul ombilical nu s-a rupt decât foarte târziu și treptat.

Când eram alături de tata, tăramul securității mele corporale îl percepeam a fi mai fragil decât îl percepeam când eram cu mama, dar în prezența tatei presimeam o altfel de securitate, una nepalabilă, decurgând din faptul că el încerca să-mi explice lumea, să mă împace cu contradicțiile și incoerențele tulburătoare ale neprevăzutei și ale eferemerului. Mă înțepa o albină – „era felul ei de a se apăra”... Mi se ofilea în mână floricea pe care mi-o culesese – „floriile renasc primăvara”... Tata nu se pricepea să-mi aleagă hănuțe, nu-mi dădea bunătăți de

măncare. De aceea nu-mi inspira atâtă încredere, nici acea impresie de stabilitate ca mama. Cu tata, în schimb, ieșeam din tiparele de ordine severă, impuse de mama și la a căror menținere veghea cu strășnicie. Cu tata transgresam grila nemiloasă a reguilor, aluicând în nebulosul, imprevizibilul și ale improvizărilor. Din certitudinea pantofiorilor lui struț și a hănuțelor fără pată la plecare cădeam în incertitudinea stării în care toate acestea s-ar putea afla la întoarcere în funcție de anotimpuri, de drumuri, de băltoace sau de țigănuși luați pe săniută lângă mine – „doar și ei sunt copiii” – ca să mă încălzească, atunci când dădeam semne că mi-ar fi fost frig. Amintirea cu țigănușul este o amintire povestită mie de mama, care nici după scurgerea anilor nu reușise să-și potolească complet indignarea. Oricum, când eram cu tata, chiar dacă mă stropeam cu noroi, experiențele anterioare mă îndreptăteau să cred că el va fi cel sancționat: „Nu ești în stare să ai grijă de un copil!”

Nu știu de ce, într-o vreme, tata a început să mă scoată la plimbare seara. Era probabil perioada de după leșinul mamei. Simțeam că pășeam într-un alt spațiu, mai învaluit, poate tocmai pentru că nu existau contururi discrete. Mai mult după miresme îmi dădeam seama că treceam pe lângă niște flori (să fi fost Regina Noptii?). Tata îmi culegea în fiecare seară câte una „să o ducem mamei, că e bolnavă și îi place parfumul acestei flori”. Era plin de gingășie tata. O gingășie discretă, fără ostentație, dar cu atât mai profundă. Mama n-a înțeles-o niciodată (poate doar după moartea tatei), dar nici eu, decât mai târziu. Mama mi s-a plâns adesea, de pildă, că atunci când „am venit pe lume” (cât era de frumoasă și genuină expresia folosită de părinții mei!), tata – după o așteptare de șapte ani – nu i-a oferit decât un singur boboc de trandafir. În ce mă privește, descoperind sensibilitatea, dar și fragilitatea crescândă a tatei pe măsură ce înainta în vârstă, am început să-l protejez în fața dezlănțuirilor mamei: „Lasă-l pe săracuțu’”, „Nu-l mai certa pe

micuțu’, pe tăticiuțu’ săracuțu’!”. Mă prosteam, deși eram studentă, dar îl și tubeam cu adevărat în acele momente. Totuși, am avut și eu răutățile mele față de el. Și nu au fost puține. Îmi amintesc, bunăoară, când, în urma unei discuții contradictorii despre Engels (pe care tata îl citise, în timp ce eu nu), i-am aruncat la picioare banii pe care mi-i dăduse drept cadou pentru bacalaureat. Eram furioasă, pentru că, în toilul conversației, tata îmi spusese că numai semidoctii susțin ideea „din auzite” despre căști pe care nu le-au citit. În urma discuțiilor mele sfidătoare, în loc să-mi tragă o palmă, s-a aplecat în tăcere, a ridicat banii și cu o blândă tristete în voce mi-a amintit: „Acestia sunt munca mea, Doina”. Făcea cele mai ingrate munci pentru a ne asigura traiul. Cine știe câte luni la rând a pus pe ascuns bani deoparte pentru a-mi putea face acel cadou. Mai târziu la Cluj, când Ada avea 1 an și jumătate, 2 ani, bunicul, mai precis tata, și nepoțica se amuzau, „se gurguliuau”, adică se rostogoleau pe jos înfășurându-se în covoare în locuința de pe Strada Horea. Când îl prindeam asupra faptelor îmi ieșeam din tăceni: „Iar îmi faceți praf și dezordine în cameră!”. Dar cu alt prilej am fost și foarte nerecunoscătoare față de el. Revăd și acum scena. Plecam cu Tina în vacanță. Tata, cu Ada în brațe, ne-a condus puțîn pe Strada Horea. La despărțire, Ada n-a vrut să se dezlipască de noi. Plângea în brațele tatei cât o țineau puterile, iar tata, șovăielnic, tot mai făcea câțiva pași înspre noi. Atunci am strigat la el: „Pleacă odată! Nu ești în stare să stăpânești un copil!”. Îl văd și acum, el blândul, el bunul, îndepărtându-se în hainele lui săracăcioase, gârbovit parcă, sub insulțele mele furibunde, în loc să-i spun „Multumesc, tată, că ai grijă de ea”.

Doina Cornea, Jurnal. Ultimele caiete – urmat de o convorbire între Doina Cornea, Ariadna Combes, Leonlin Luhas, moderată și consemnată de Georgeta Pop, Fundația Academia Civică, Centrul Internațional de Studii asupra Comunismului, 2009, p. 61-66

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Îndeplinirea planului pe opt luni până la 23 august și a planului pe 1989 până la Congresul PCR erau noile cerințe ale conducerii de partid și de stat. „Oamenii muncii” din București și-au luat și ei angajamente pentru respectarea termenelor. Pe primele luni, unele întreprinderi aveau deja „realizări de prestigiu”. Bunăoară, Întreprinderea de Utilaj Chimic Grivița Roșie obținuse, pentru a cincea oară consecutiv, titlul de Erou al Muncii Socialiste. În 1989, Griro exporta peste 40 la sută din produse în 20 de țări. În cinstea lui „23 August”, uzina se angajă să depășească producția marfă cu 30 de milioane de lei, producția netă cu 15 milioane de lei, exportul cu 10 milioane de lei și productivitatea muncii cu 2%.

Campania de vară se încheie aici cu rezultate peste medie. Se obținuseră 8.510 kg grâu la hectar, 7.982 kg orz, 3.612 kg rapiță, 4.620 kg mazare. Mai la nord, în județul Prahova, se strângeau paiele de pe câmp, se fertilizau terenurile, se iriga și se recoltau legumele (ceapa, tomatele, ardeul gras, vinetele). Pe ogoarele ieșene se însămânțau, după orz și grâu, peste 9.000 de hectare cu porumb masă-verde, sorg și iarbă de Sudan.

Un august mai „răcoros”

Se anunța un sfârșit blând de vară. Prognoza meteo pe luna august preconiza temperaturi mai scăzute decât cele obișnuite pentru acea perioadă a anului. În prima decadă (1-10 august), urmau să cadă ploici cu caracter de aversă, însoțite de descărcări electrice și izolat grindină, cu temperaturi cuprinse între 8 și 30 grade, mai ridicate în Câmpia Română.

La jumătatea lui august, vremea se anunța instabilă, cu ploii mai frecvente în zonele de deal și de munte. Ultimele zece zile ale lunii se caracterizau prin innoirări accentuate în sudul și estul țării și temperaturi cuprinse între 6 și 29 de grade.

Pe biciclete, spre Dunăre

A 19-a ediție a expediției cicloturistice „Floarea prieteniei” se încheiează după un traseu de 1.300 kilometri parcurși din Sfântu Gheorghe până pe malul Dunării. Temerarii pe două roți treceau spre sud prin numeroase orașe ale țării. Cristur,

Sighișoara, Orșova, Hidrocentrala Porțile de Fier erau doar câteva dintre obiectivele turistice ale excursiei. La sfârșit, turiștii își depănau impresiile în tabăra de la Mălâns (jud. Covasna). „M-au impresionat în mod deosebit monumentele istorice de pe parcurs, mai cu seamă Complexul muzeistic de la Sibiu, Cetatea Sighișoarei, monumentul de la Păuliș și altele, spunea Boby Sporea,

Partidul – promotor permanent, determinant al perfecționării societății

La rubrica „Viața de partid”, Șciutea dezbătea participarea comunistilor la activitatea Consiliilor Oamenilor Muncii (COM). Cum se

conduc democratic întreprinderile, se întrebau gazetarii. Pentru elucidarea chestiunii, a fost contactat Ioan Cuișă, secretar al comitetului de partid, președinte al COM de la Întreprinderea de Conductori Electrici Emailați din Zalău. Voalat, activistul le-a răspuns lucrătorilor în presă că oamenii se implicau în dezbateri în funcție de ierarhie. Unii mai puțin, iar alții... deloc. „Optică greșită”, au răspuns ziaristii. Ancheta a continuat în județul Cluj. Pe agenda de lucru a COM a Întreprinderii „Someșul” din Cluj Napoca figurau chestiuni „arzătoare” precum îndeplinirea planului la investiții, realizarea programului de perfecționare a organizării, modernizarea producției, ridicarea nivelului tehnic și calitativ al produselor. „Insuficient”, susținea oficiosul PCR. „Se constată că activitatea organului de conducere colectivă de aici, care are în componența sa 27 de membri, dintre care peste 75% sunt comunisti, este adeseori „subțiată” de prezența unor fenomene de formalism”. Mai mult, de la ședințe chiar și comunistii chibuleau de câte ori aveau ocazia. Câți dintre cei prezenți vor fi fost și atenți la ce se discuta?

Fruncea turismului

În județul Timiș, turismul era facilitat de clima blândă și de infrastructura bogată. Reședința de județ, Timișoara, amplasată pe malurile Begăi, supranumită „orașul grădină”, era vizitată anual de numeroși turiști. Muzeul Banatului, Bastionul Cetății, Opera Română,

Teatrul Național erau obiective atractive pentru oaspeții orașului. La Făget, pe șoseaua națională DN 68 A, la 38 km de Lugoj, se afla Hotelul Pades. Aproape de Lugoj, la 9 km, într-o livadă de meri, turștii se puteau caza la Hanul „Ana Lugojana”. Renunțat era în județ și hanul Timiș-Șag, cu 77 locuri, cu încălzire centrală și un restaurant cu 200 de locuri la mese. Puteai face plaja de popasul rustic Albina pe șoseaua Timișoara – Buziaș, și la popasul Coșteu, unde puteai sta cu cortul.

Eugenia Moldoveanu, în 1989

Șciutea Tineretului publica zilnic câte un interviu cu oameni de cultură. Venise rândul și sopranei Eugenia Moldoveanu să răspundă întrebărilor oficiosului UTC. Aflăm astfel despre ultimele realizări ale artistei. În anul 1989, scrisese o carte împreună cu muzicologul Iosif Sava și apăruse pe scenele vieneze și torineză, cu spectacole din „Boema”. Soprana recunoștea că de-a lungul carierei fusese influențată de Aurel Bobescu și de Arta Florescu (profesoară la Conservatorul „Ciprian Porumbescu”). În anii '60-'70 ocupase prima poziție în câteva concursuri la Sofia, București și Tokio. Modelul ei era soprana Renata Scotto, pe care o întâlnea la Areenle din Veneția. Despre Scala din Milano credea că era sala cu cea mai bună acustică.

Florin MIHAI

Moda verii lui '89

Pe lângă fustele „mini”, care a făcut furor în '89, de efect erau și rochiile lungi până la glezne FOTO: Revista Moda

Au fost redescoperite atât materialele pretioase, cât și cele naturale, înnobite cu broderii bogate, tradiționale FOTO: Revista Moda

(Urmare din pag. 1)

Pentru broderii și aplicații se recomandau aurul și argintul, care creau efecte metalice și strălucitoare, de aceea se recomandă un plus de atenție în alegerea bijuteriilor, „acest gen de rochie fiind în sine «bijuterie», plină de strălucire și eleganță”.

Abundența de podoabe

Definitorii pentru moda estivală a anului 1989 se voiau a fi accesorii. Orice ținută era însoțită de podoabe, de panglici, funde, flori artificiale, bijuterii – inele, cercei, brățări, lanțuri, mărgelile, nestemate false, alamă și strasuri. Dacă modelele de rochii, fuste și bluze se găseau mai mult în culori terne, stinse, ele urmau a fi învelite de accesorii. Revenea la modă pălăria de pai „enormă”, careia i s-au adăugat flori de mătasă și catifele, apretate, ba chiar și fructe din plastic. Noua modă „a împletit în coșitele fetelor panglici și le-a legat funde mari, iar părului prins la spate i-a pus câte o floare sau două, firește tot artificiale, transformând strada într-o poienă de crizanteme, trandafiri, camelii în continuă mișcare”.

De cea mai mare varietate de modele s-au bucurat cerceii. S-au relansat clipsurile de toate formele, mărimile și culorile, dar mai ales cerceii lungi, mari, atârând uneori până la umeri, din metal sau din plastic, din combinații de piele cu pietre. „Înconjurat de zborul acestor podoabe, chipul femeii s-a întregit și și-a subliniat parca feminitatea, fie că cerceii se întrezăresc printre plete bogate, fie că se scot în prim-plan dintr-o tunsoare scurtă, de cătană”, scria Sanda Faur într-o cronică din revista Moda.

La mare căutare erau și mărgelile sau lanțurile cu verigă mare, broșele și brățările „subțiri sau, dimpotrivă, gigante, grele, patinate, din argint sau din alamă, amintind de podoabele africane”.

„Mini trece, mini vine!”

Pentru rochiile de gală, lungimea recomandată era până la gleznă, însă rochiile purtate la ocazii mai puțin festive sau pe stradă erau de preferință scurte până la genunchi sau chiar „mini”. Iată că fusta „mini”, lansată de Mary Quant în 1966, revenea la

modă în 1989 cu succesul de altădată. „Dacă în 1966, în vremea Beatles-ilor, însemna un curent contestatar și nonconformism, în zilele noastre trădează nevoia de mișcare – de a se simți în largul ei – a femeii moderne, cea care va adopta lungimi ce întințesc silueta”, scria revista Moda. În stilul „junior” pentru timpul liber și vacanță, tivul fustei se putea opri la jumătatea coapsei, fie că era vorba despre șorturi sau fustițe „de balerină”.

„Deci, să spunem din nou: Bun venit, «mini»! Să-l adoptăm cu îndrăzneala adolescenței sau să-l privim cu nostalgia amintirilor și, oricum, cu inteligența experienței că «mini vine, mini trece», indemnau autorii rândurilor din Moda.

Moda sport

Pentru sezonul vacanțelor și concediilor, creatorii de modă erau de părere că articolele sport trebuiau să dețină ponderea în garderobă și în moda momentului. Ținutele create pentru iubitorii sportului erau variate, „compuse din piese mici, ușoare și multifuncționale, inspirate ca stil, în sezonul cald '89, de jocurile olimpice și sporturi ca: tenis, jogging, alpinism”. Erau de obicei create din materiale ușoare și plăcute la purtat, în culori și combinații coloristice vii, contrastante, șocante. Erau recomandate combinații de alb, negru, mult roșu în diferite tonuri, albastru, galben, dar și roz sau verde. Se purtau dungile, carourile sau modelele tip tablă de șah, dar și imprimeurile florale. Ca materiale se foloseau tricouri, voaluri, țesături cu aspect rustic, jeans și „vedeta” sezonului – bumbacul. Linia era în general dreaptă, dar detaliile erau ingenioase și funcționale atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Ca sortimente, revistele propuneau fuste și rochii scurte, inspirate din costumul de tenis, pantaloni, salopete, combinezoane, tricouri – mai simple sau mai rafinate. Modelele erau personalizate cu o mare varietate de detalii noi: „Gulere lucrate – montate, duble, brodate; plăci tip plastron, plisate, cu diverse aplicații, decupaje sau combinații de materiale și culori”.

Lungimea preferențială era – din nevoia de mișcare și de destindere – „mini”, spre jumătatea coapsei, pentru stilul junior sau mai „cuminte”, dezgolind genunchii.

Alexandra ZOTTA

Poluarea României, în atenția lui Ceaușescu

(Urmare din pag. 1)

Nicolae Ceaușescu dorea să se acționeze pentru reducerea poluării din marile zone industriale (Hunedoara, Baia Mare, Copșa Mică, Galați, Tulcea, București, Suceava, Iași, Brazi, Valea Călugărească, Borzesti, Victoria, Arad, Târgu-Mureș, Govora, Codlea, Făgăraș, Târnăveni, Bacău) după ce a constat că se cheltuia mult pentru protejarea mediului, „dar nu am aplicat cum trebuie măsurile pe care le avem”. (Dr. Petre OPRIS)

Raport asupra calității mediului în RS România pentru luna iunie 1989 (sinteză)

I. Cu privire la calitatea aerului

Pe ansamblul teritoriului țării, analizele calității aerului efectuate în luna iunie prin măsurători la stațiile de supraveghere a poluării de fond indică o calitate corespunzătoare.

Deși pe ansamblul țării, calitatea aerului este corespunzătoare, totuși, local și punctiform, pe perioade scurte de timp, s-au înregistrat depășiri ale valorilor limitelor admisibile la pulberi în suspensie în zonele platformelor industriale de la Hunedoara, Galați, București și Tulcea, la sulfura de carbon la Suceava, în zona platformei Combinatului de Fibre Sintetice și la amoniac la București și Iași. În zona Baia Mare și Copșa Mică se înregistrează frecvente depășiri ale valorilor limitelor admisibile la dioxid de sulf și pulberi în suspensie.

În vederea îmbunătățirii calității aerului în zonele menționate, s-au luat următoarele măsuri:

– pe Platforma siderurgică Hunedoara continuă execuția instalațiilor de stingere uscată a cocsului;

– pe Platforma metalurgică Tulcea s-au adoptat tehnologii pentru reducerea temperaturii gazelor reziduale care trec pe fluxul de epurare în vederea experimentării îmbunătățirii funcționării sacilor filtrați din producția internă;

– la Întreprinderea metalurgică de metale neferoase Copșa Mică continuă lucrările de etanșare de la instalațiile

interioare, celelalte măsuri stabilite fiind în fază de promovare a investițiilor de organele de sinteză.

La Platformele industriale din Baia Mare, București-Ducești, Suceava, Galați și Iași nu s-au început lucrările necesare pentru îmbunătățirea calității aerului.

II. Cu privire la calitatea apelor

a) Calitatea apelor de suprafață

Analizele fizico-chimice și bacteriologice efectuate în luna iunie pe cursurile de apă pun în evidență în majoritatea cazurilor o calitate mai bună a apei decât în luna precedentă. Totuși, pe unele sectoare mijlocii și inferioare ale cursurilor de apă, în special în aval de marile centre urbane și unități industriale sau agricole, s-a înregistrat o calitate necorespunzătoare a apei ca urmare a deversărilor de ape uzate neepurate sau insuficient epurate, a deficiențelor în exploatarea stațiilor de epurare și a descărcărilor din bătăliile de reziduuri sau operațiilor de spălare a instalațiilor de producție care vehiculează substanțe poluante.

Pe râul Prut, ca urmare a unei avarii produse la Întreprinderea de Reparații Mașini Agricole Lipcani de pe teritoriul URSS, a fost semnalată o poluare cu produse petroliere.

Pentru reducerea poluării cursurilor de apă Someș și Olt se urmărește aplicarea măsurilor și lucrărilor prevăzute în programele aprobate de Guvern.

De asemenea, s-a verificat stadiul de îndeplinire al măsurilor de depoluare pentru principalele unități aparținând ramurilor metalurgice și chimice, rezultând că din 47 de măsuri la unitățile Ministerului Industriei Metalurgice s-au îndeplinit integral până în prezent numai 6, iar la unitățile Ministerului Industriei Chimice și Petrochimice, din 137 măsuri s-au realizat integral numai 58.

b) Calitatea apelor subterane

Se mențin în continuare poluate stratele acvifere din jurul Combinatelor Chimice și Petrochimice de la Brazi, Valea Călugărească, Borzesti, Târgu-Mureș, Victoria, Govora, Arad, Bacău, Codlea și Făgăraș, ca urmare a pierderilor prin bătăliile de depozitare a reziduurilor și prin rețelele de canalizare.

Se continuă execuția lucrărilor de remediere și de înlocuire a tronșoanelor

de canalizare deteriorate la Combinatele chimice și petrochimice Brazi, Govora, Arad, Bacău, Codlea și Făgăraș, cele de impermeabilizare a platformelor de depozitare a reziduurilor, iar în zona Brazi se execută lucrările de depoluare a pânzei freatice. Pentru depoluarea pânzei freatice din zona Arad a fost elaborată documentația tehnică, dar nu a început încă execuția lucrărilor.

Nu s-a acționat încă și nu s-au luat măsuri pentru depoluarea pânzei freatice din zona platformelor chimice de la Govora, Codlea, Făgăraș, Valea Călugărească, Borzesti, Târgu-Mureș și Victoria.

c) Calitatea apei potabile

Din cauza funcționării necorespunzătoare a unor stații de tratare, indicatorii de calitate au prezentat valori peste limitele admise în localitățile Bacău, Galați și Târnăveni la amoniac și substanțe organice. Pentru corectarea calității apei s-au mărit dozele de reactivi și s-au spălat mai des filtrele.

III. Cu privire la calitatea precipitațiilor

Rezultatele analizelor efectuate prin rețeaua de control a calității precipitațiilor nu indică precipitații poluante. Izolat, în zona localităților Baia Mare, Oradea, Slatina, Slobozia, Focșani, Pitești și Cluj s-a semnalat o ușoară aciditate a precipitațiilor ca urmare a emanațiilor de gaze încărcate cu dioxid de sulf de la unitățile locale industriale și a transportului poluanților prin atmosferă de la distanță. La Biharia – Jud. Bihor – s-au evidențiat precipitații alcaline. S-a intensificat urmărirea activităților de producție care pot provoca emanații de dioxid de sulf și alți poluanți, în vederea identificării surselor și luarea măsurilor de evitare a poluării. (...)

Pentru depășirea repetată a indicatorilor de calitate reglementați prin acordurile de protecție a mediului privind cantitățile de poluanți emiși în atmosferă, precum și pentru depășirea valorilor indicatorilor de calitate a apelor uzate evacuate s-au aplicat de Inspectia de Stat a Apelor 382 de amenzi contravenționale în valoare de 411.600 de lei și s-au întocmit două dosare de urmărire penală.

Președinte (ss.) Ion Badea

ARTICOLUL ZILEI

Ostași pe un front pașnic

Revin iarăși pe Argeș pornind în aval de la punctul de unde apelor sale li se croiește o nouă albie spre Dunăre: lacul de acumulare Cornetu-Mihăilești. De aici, pe zece de kilometri, muncitori, tehnicieni, ingineri cu stagiul de veterani pe șantiere și tineri brigadieri desfășoară una dintre bătăliile pașnice ale Epocii Nicolae Ceaușescu: amenajarea complexă a râului pe malul căruia s-a născut nemuritoare baladă a zidirii. Între cei care duc mai departe tradiția ctitoririi, în cântecul atât de frumos al Argeșului spre a face din apele lui cale navigabilă între București și fluviu și de a da mai mare rodnicie câmpiei, militarii – ca în atâtea alte locuri care au înnoțit și înnoiesc țara – își au marile și importante sectoare de lucru.

În jos de Cornetu, localitate devenită o așezare cu profil urban, și se dezvăluie un tablou cu un dinamism și o amploare impresionantă: un du-te-vino al basculantelor, asaltul excavatoarelor, râvna dragelor, autogrederelor, compresoarelor, macaralelor mănuite de ostași arși de soare definesc în diversitatea atâtor munci anume realitatea unei strategii riguroase.

Mulți dintre comandanții, inginerii, activiștii de partid care conduc și însușesc pe cât de pașnic, pe atât de dârza angajare care și susține suflul trepidant chiar și în văpaia amiezii de cuprător au venit aici cu teaurul experienței dobândite la Canalul Dunăre – Marea Neagră. Alții mai tineri le preiau din experiență, modelându-se totodată la această școală a eroismului muncii. Rapoartele lor laconice, precise sunt încărcate de semnificații. Comandantul suprem al forțelor armate ne-a cerut să se acționeze în „ritm militar”, ne spune colonelul Gheorghie Popescu, demonstrându-ne afirmația cu date, cifre, fapte. Cunoaște exact ce s-a făcut, la ce se lucrează, modul în care este apropiată unitatea militarilor. În cinstea celui de-al XIV-lea Congres, toți doresc și sunt toate temeiurile să raporteze: „Misiunea încredințată armatei a fost îndeplinită”.

În acel raport vor fi cuprinse nenumărate zile și nopți de încordări, zile și nopți cu oameni care și înnoiesc viața de ostași-construcători prin dăruire, pricepere, fermitate. Maior Eugen Putinică, coman-

dantul unui detașament, ne precizează că în sectorul în care lucrează, din cele 3,5 milioane mc, prevăzute a fi sedimentate în diguri, 2 milioane formează de-acum straja de nădejde a Argeșului. În zona kilometrului 41, cursul a fost mutat cu 300 m spre sud-vest. Se lucrează în două schimburi. La kilometrul 23, albia noului drum de apă s-a conturat. Căpitanul inginer Eugen Stavrache i se poate citi în privire satisfacția. O dragă neobosită înfruntă o insulă de prundiș acoperită cu boscheți. Materialul scos și trimis în partea stângă a râului este evaluat la 60.000 mc.

De pe platforma plutitoare în fiecare oră pleacă pe două conducte 3.600 mc de prundiș și apă împinse de forța a 6 atmosfere spre un bazin de protecție. La kilometrul 20, locotenent-colonelul Nicolae Coman ne arată plăcile grele din betoane care străjuiesc pereții durați printr-un mare efort. Acum se curăță fundul senalului navigabil. La kilometrul 5, Argeșul a fost deviat cu aproape 200 m. Este zona în care digurile de protecție vor atinge 11-12 metri, punând Oltenita la adăpost de orice pericol. Căpitanul Ovidiu Orhei ne furnizează o altă informație. „Noi dispunem de 875 de basculante. Pe 150 de mașini am instruit timp de un an și jumătate 1.400 de soferi. Instruire în condiții care le-a format trainice deprinderi într-o specialitate emblematică pentru tabloul constructiv al țării. Ostașii, învățând și muncind, au reușit să transporte în malurile digurilor 17 milioane de tone de pământ, prundiș, anrocamente”. Comparația cu un munte se impune. Și trimite la ideea mutării munților din loc, idee pe care cei viteji și dârji au inspirat-o și o inspiră.

Ostașii pe un front pașnic, umăr la umăr cu mii și mii de „mesterești mari”, continuatori într-un timp înalt ai altor mesterești mari. Succesele înscrise în cronică acestei lucrări fără precedent sunt mărturie care vorbesc și vor vorbi, ca toate fundamentalele acte ale edificării noii Români, despre o epocă și oamenii ei care intră în istorie pe porțile înalte ale măreției.

Constantin Zamfir
România literară nr. 29/1989

Teatru pe string

(Urmare din pag. 1)

Acestea erau lucrurile cele mai pitorești. Cu ce îi răsplăteau pe artiști? Nu numai cu aplauze, ci și cu flori, cu scrisori de mulțumire, epigrame sau mici atenții.

„Nu se găsea mai nimic pe atunci – povestește renumita actriță – dar totuși, când stiau că venim, aranjau la Sala Sporturilor, la Casa de Cultură sau la Căminul Cultural masă mare, cu mămăliguță, cu ouă, brânză sau dacă erau într-o zi avicole sau de porcine ne dădeau pachete, ne invitau să cumpărăm, dacă aveam nevoie de ceva. Era o șansă pentru noi, pentru actori, să mai achiziționăm una-alta, dar cel mai important lucru era să descoperim că

lumea ne iubește și că vrea să ne gratuleze”. Și se mai întâmpla ceva: oameni simpli îi abordau pe actori cu probleme lor personale: simțeau nevoia să fie ascultați, să se răcorească, să se „mărturisească”, să se elibereze de tensiune. Aveau sentimentul că vorbesc cu cineva apropiat, cineva care înțelege problemele lor. Și pe stradă îi opreau să le ceară un sfat. Aveau sentimentul că actorul are putere, are experiență. Aveau senzația că îi ascultă și pe ei cineva. „De exemplu, văzând un actor în rolul unui om bolnav, unii veneau să ne povestească din experiențele lor. Bineînțeles că actorul nu era bolnav, el juca doar un rol, dar ei aveau convingerea că putem face ceva pentru ei. În general, și din păcate, oamenii nu

pot lua hotărâri radicale și continuă să trăiască într-o situație foarte grea, fiindcă n-au puterea să se rupă. Pe-atunci era și mai dificil, deoarece condițiile materiale erau și mai grele. Unii spun că pe-atunci era mai bine, fiindcă... se duceau la băi. Păi, se duceau, însă nu-și puteau permite să-și cumpere o mașină, nu-și puteau cumpăra un apartament, mâncau supă din gheare de găină și mai plecau la mare o săptămână. Dar asta era tot. Deci nu era mai bine. Nici nu se compară viața liberă și atâtea oferte de-acum cu perioada din '89. Atunci se mergea pe ideea «Lasă că ne dă». Dar ne dădeau atât de puțin, încât era umilitor”, conchide Stela Popescu.

Cătălina IANCU

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

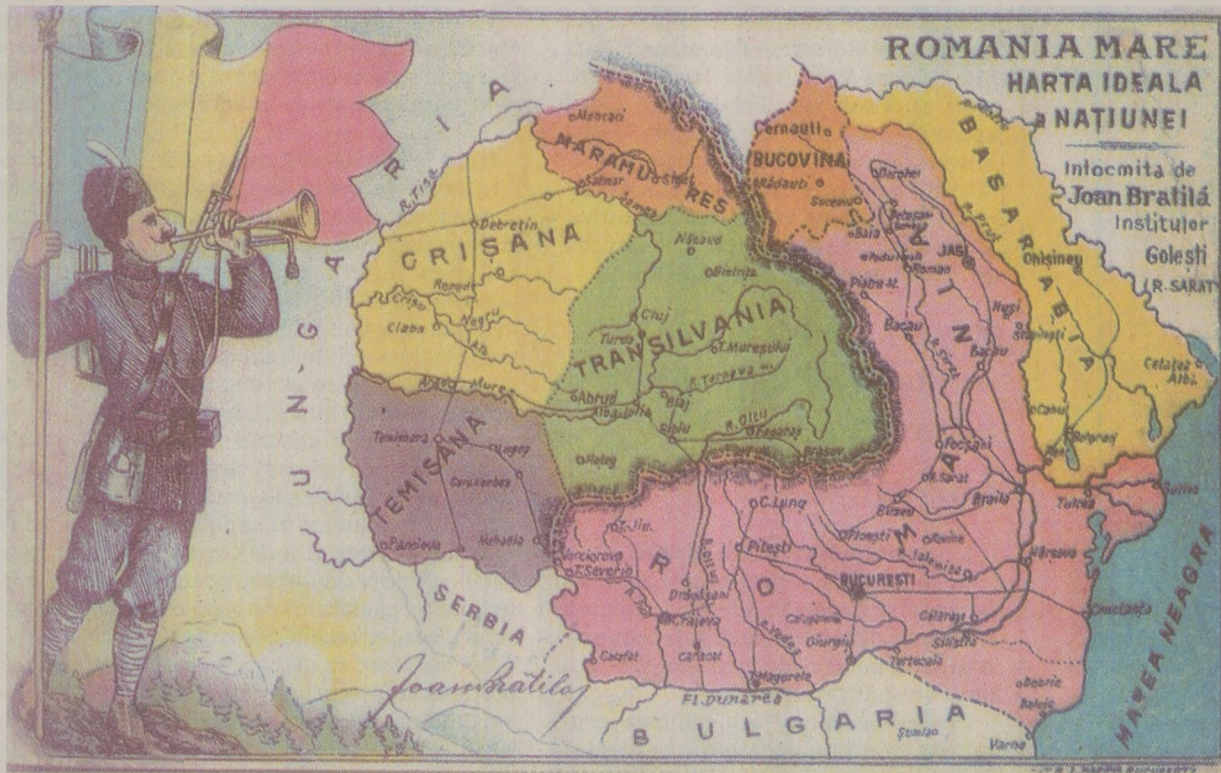
În fiecare miercuri, numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** 10,9 LEI
CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE
www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

ACI RADIO EUROPA LIBERĂ!

Îngrijorarea maghiară în fața unui presupus conflict militar cu România

Horn a relatat că Șeful Marelui Stat Major al Armatei Române a făcut o amintire implicată la adresa securității teritoriale a Ungariei. Potrivit lui Horn, acest ofițer ar fi spus că Tratatul de la Trianon, din 1920, a fost nedrept deoarece i-a permis Ungariei să păstreze regiuni populate de etnici români. Horn a pretins că liderul militar român a cerut, de asemenea, ca această situație să fie schimbată. Tratatul de la Trianon a fost din seria Tratatelor de la Versailles care au urmat primului război mondial. În mod ironic, acesta i-a restituit României Transilvania, care are o minoritate maghiară substanțială, și, de asemenea, a lipsit Ungaria de teritorii care au fost transferate către Iugoslavia și Cehoslovacia.

Tratatul de la Trianon și realizarea României Mari erau motive de sfadă între istoricii români și maghiari FOTO: Din cartofila românească 1897 - 1947 / Codrin Ștefănescu, Silviu N. Dragomir

ideologic al Ungariei. În articolul său, Ardeleanu s-a întrebat despre finalitatea Tratatului de la Trianon așa cum a afirmat Horn când a discutat despre remarcile atribuite șefului român al Marelui Stat Major.

O nouă doctrină maghiară de apărare?

Aluziile lui Horn la aceste pretinse amenințări românești au venit la mai puțin de o lună de la controversatul interviu acordat ziarului Italian La Stampa de către liderul reformist maghiar Imre Pozsgay și de către șeful departamentului de relații externe al CC al Partidului Muncitoresc Maghiar, Csaba Tabajdi. Precum Horn, Tabajdi a punctat că România ar fi pretins că poate produce arme nucleare; și s-a mai referit la posibilitatea ca acestea să fie rachete cu rază medie de

acțiune. El a spus că Ungaria este aproape de a pune la cale propria sa doctrină de securitate națională. „În concordanță cu noile evaluări ale potențialelor pericole. Astăzi, marea majoritate a maghiarilor știe că atacul nu va veni din Vest, ci din sud-est, oricât de îndepărtată ar putea fi această ipoteză”.

Pozsgay a confirmat că Ungaria va dezvolta în viitor propriul arsenal militar potrivit evaluării proprii privind amenințările externe și nu în funcție de o evaluare internă, în cadrul Pactului de la Varșovia, sau o evaluare sovietică. El a sugerat că trupele vor fi mutate de la frontiera cu Austria către frontiera cu România. Drept rezultat al interviului său pentru La Stampa, Tabajdi, care a făcut și afirmații foarte critice la adresa lui Karoly Grosz, și s-a suspendat din poziția pe care o deținea în partid, la 23 iunie; ulterior însă,

importanți oficiali din partid i-au luat apărarea. Superiorul său imediat din cadrul aparatului CC, Geza Kotai, a declarat pentru Radio Budapesta la 26 iunie că Tabajdi nu a inventat ceva nou. Matyas Szuros a declarat pentru cotidianul guvernului, Magyar Hirlap, că este adevărat că, există în politica României un element căruia trebuie să îi acordăm o deosebită atenție”. În opinia lui Szuro, Tabajdi a făcut o „eroare tactică” vorbind despre o asemenea problemă în timp ce se afla în străinătate. Tabajdi a revenit acum la muncă, dar nu mai are autoritatea de a lua decizii.

În ciuda diverselor declarații despre îngrijorarea privind un pericol militar din partea României, Ungaria nu pare că face pași concreți la care cineva s-ar putea aștepta din partea unei țări aflate în vreun fel în pericol din cauza vecinului său. Situația se află totalmente la

polul opus: Ungaria continuă să își anunțe planul de a reduce pe termen lung din arsenalul militar. La o conferință de presă din 7 iulie, la Budapesta, un purtător al Ministerului Apărării a spus că primul pas în acest proces ar fi „lichidarea” în august 1989 a unei divizii staționate în Ungaria de est (cu alte cuvinte mai aproape de România decât de Austria). În cadrul aceluiași interviu televizat în care el a menționat „o anumită amenințare militară în ultimele luni” (din partea României), Horn a spus că el se așteaptă ca Ungaria să fie capabilă să își reducă forțele armate mult mai mult ca rezultat al discuțiilor privind armele convenționale, din Viena.

Cel puțin în public, liderii militari ai Ungariei neagă vreo amenințare militară din partea României. În luna mai a acestui an, general maior Egon Szabo, purtătorul de cuvânt al Ministerului Apărării, a spus într-un interviu că, în vreme ce armata maghiară este „îngrijorată” de ceea ce se întâmplă în România, „tradiționala frăție de arme dintre cele două armate s-a păstrat”. Ministerul nu e la curent cu privire la vreo amenințare românească, a spus el, iar Pactul de la Varșovia va preveni orice situație care ar putea pune în pericol pacea româno-maghiară. Într-un interviu radiofonic mai recent, Ministrul Apărării, Ferenc Karpati, a spus că zvonul potrivit căruia trupele sovietice mutate din vestul Ungariei vor fi amplasate lângă frontiera cu România, în eventualitatea unui „incident” cu această țară, nu a fost decât o știre alarmistă care nu are nici un fundament. Mai mult, el a afirmat că un conflict militar între două țări membre ale Pactului de la Varșovia este total exclus.

Douglas Clarke
Radio Europa Liberă (München)
- Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Shafir. Document din „Arhiva 1989”, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Traducere din limba engleză de Eliza DUMITRESCU)

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Caut femeie externă, ajutor menaj și îngrijire copil cartier Dorobanți.
Întreprinderea Recoop încadrează gestionar magazin jocuri.
Institutul de Balneofizioterapie încadrează conform Legii 12/1971 cercetător științific (arhitect) și chimist.
Institutul de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică pentru compresoare și material rulant București, Bd. Muncii nr. 256, încadrează ingineri cu domiciliul în București în specialitatea: mașini termice, electrotehnică, electronică în condițiile Legii nr. 12/1971.
Cooperativa Arta Lemnului București încadrează în condițiile Legii 12/1971: subinginer industrializare lemnului, economist principal, tehnician principal aprovizionare, desfacere, transporturi, proiectare produse lemn, maistru profil lemn, paznic.
Întreprinderea de Industrializare a Laptelui București, cu sediul în Bd. Armata Poporului nr. 19, Sector 6, încadrează de urgență: lucrători comerciali cu gestiune (primitori-distribuitori, magazioneri), absolvenți ai liceului economic sau școala profesională

comercială în condițiile Legii nr. 22/1969, conducători auto cu gestiune, cu permis de conducere categoriile C, D, E, absolvenți ai școlii generale medii și trei ani vechime.

VĂNZĂRI
Vând divan extensibil, bibliotecă stil, masivă, mobilă bucatărie, aragaz.
Dormitor Solca 3 uși, sufragerie Arta Lemnului, garnituri hol, vestibul și bucatărie, balansoar, covoraș, diverse obiecte de uz casnic.
Dublu radiocasetofon digital, costum ocazie 46-48, set cabluri video, doză electromagnetică, mașină cusut, noi.

Fotoaparatură Zenit, proiector diaprozitiv Malicolor, blue jeans 52, stilou chinezesc.
Bicicleta Ucraina de damă și tensiometru electronic, țarc copil.
Fotoaparatură Zorki 10, blitz, fotoanalyzer, becuri blitz, trepid, diverse foto, canister metal, cauciucuri folosite, televizor Venus.
Convenabil, vând sufragerie și dormitor stil florentin, canapea cu două fotolii, bibliotecă și stelaj bibliotecă, injector păcură, obiecte decorative de vitrină, diverse obiecte.

vremea

Vremea a fost răcoasă, cu cerul parțial noros. Au căzut ploii cu caracter de averse, însoțite pe alocuri de descărcări electrice și izolat de grindină. Vântul a prezentat unele intensificări de scurtă durată în estul țării și în zonele de munte. Temperaturile minime au fost cuprinse între 8 și 18 grade, mai coborâte în centrul și nor-

dul țării, iar cele maxime s-au situat între 20 și 30 de grade.
În București, vremea a fost răcoasă, cu cer noros. Seară după-amiază au căzut averse de ploaie, însoțite de descărcări electrice. Temperatura minimă, nocturnă, s-a situat în jurul valorii de 17-18 grade, iar cea maximă, diurnă, între 28 și 30 de grade.

Divertisment estival

ORIZONTAL: 1) Instalație pentru sărituri în apă - Luminează marea. 2) Teren plasat de-a lungul mării - Hărmălaie (fig.) 3) Paralelele, de exemplu, la gimnastică - Ambarcație cu padele. 4) Reziu din rășină - Sport nautic cu vase. 5) Start la alergări! - Înghesuit - A face o rotație. 6) Ași la retur! - Pe teren propriu - De ce? 7) Potece! - Ambarcație cu vele - Piese de șah. 8) Număr de atac - I s-a dat un ordin. 9) Linii subțiri - Astronom și fizician francez. 10) Ne duce la munte și la mare - Adăpostit - Găsiți! 11) Locuitor de la munte - Năgară. 12) Mici jocuri la tenis și volei - Terenuri. 13) Tălmăciță - mare.

VERTICAL: 1) În spatele porții - Performer... în bazin. 2) Fost canot - Echipa promovată a Sibului. 3) Înaintare - Rezultat așteptat (fem.). 4) Căldură mare - Turcă în atac! - Gol 5) Propoziții în șir - Trestie - Careul 6) La roată! - Mică așezare - Sport peste plasă. 7) Cureauă - Aterizare. 8) Potecă - Câștig în finale! 9) Lemn negru - Montate pe țevile de pușcă. 10) Sportiv în bazin - Remus. 11) Totalitate navală - Cicloane tropicale. 12) Cea - Navă care sapă - Ene! 13) Ridicați în sus! - Practicanți ai jocurilor sportive.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

DICTIONAR: DRA, TEE
Revista Sport

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

SALVAREA NU E ÎNTOTDEAUNA... SALVATOARE!

Oamenii, se știe, solicită Salvarea doar în cazuri extreme, urgente. De cele mai multe ori, o Salvare venită la momentul oportun și intervenția promptă, calificată, a medicului în halat alb înseamnă încă un semen salvat din ghearele morții, înseamnă viață.

Dar câte și mai câte bravuri n-a făcut ea, Salvarea!

Din nefericire însă, nu întotdeauna Salvarea e și... salvatoare. Este și cazul trist, cu totul dureros și regretabil, relatat printre altele recent scrisoare, trimisă nouă de muncitorul cehist Marin Chivu din Ploiești, Str. Snagov nr. 23 B. „Întruna din serile trecute, în jurul orei 22:00 - ni se plânga M.C., soția mea s-a simțit deodată foarte, foarte rău. Îngrijorat, am sunat la Stația de Salvare a județului Prahova și cam pe la ora 23:00 a sosit mașina cu însemnele crucii roșii din care a coborât bodoganind un ins

îmbrăcat în halat roșu, cu mustață, fără ecuson. N-am putut, pe moment, pricepe dacă era felcer sau brancardier, în orice caz, după vorbă și gesturi, medic nu părea. S-a oprit la patul soției și i-a adresat în acești termeni: „Ce-i cucoană, de ne pui în miez de noapte pe drumuri?! Hai, dă-te jos că eu am văzut ca tine cu miile”. Am încercat eu să-l înduplec să vorbească mai calm și mai omește, mai binevoitor, că soția-i într-o stare foarte gravă, însă am fost pus imediat la punct. Mi-a ordonat să-mi văd de treabă, după care a desfastat trusa și i-a făcut soției două injecții în mână. M-a pironit cu privirea și a decis apoi scurt: „Peste o jumătate de oră o să doarmă tun, iar mâine o duci la spital!” Și a plecat domn doctor.

Am așteptat aproape două ore, sperând că, doar-doar, soția își va reveni. Dar n-a fost să fie așa, pentru că se simțea și mai rău. Atunci, în

disperare de cauză, am sunat iar Salvarea și, la 1:30, a sosit din nou același ins cu halat roșu, nebinevoitor, care a început s-o bruscheze și să-i facă reproșuri soției ce abia mai putea vorbi. La insistențele mele în genunchi a acceptat s-o transportăm la spital, zicându-mi: „Băi sefule, eu îți-o duc unde vrei, dar nu e cazul. Și nici nu sunt așa solid să-ți car ție soția”. În sfârșit, am urcat-o singur în mașină și am dus-o, cum a vrut dumnealui, la Spitalul de psihiatrie din Str. Karl Marx. De ce o fi vrut aici? Nu știu. A luat legătura cu medicul de gardă, i-a spus un diagnostic presupus de dânsul, pe mine m-a scos afară din spital, s-a scuzat pentru deranj către doctorul de gardă și, precipitat, a plecat.

A doua zi, dimineața, la ora 9:00, medicul de gardă mi-a comunicat telegrafic, cu o indiferență dezarmantă: „Cu regret, soția dumitale a

făcut stop cardiac și a decedat spre dimineață. Vezi că o găsești la morgă, la Șuler!” Avea doar 43 de ani. Și iată cum, cu concursul larg al unui ins care nu cred să fi fost vreodată doctor adevărat, am rămas singur cu doi copii total neajutorați”.

Se poate, desigur, ca omul la impas și durere să spună multe. Din investigațiile noastre reiese limpede că „medicul” de pe Salvarea are nimeni altul decât Constantin Gavrilescu, asistent medical de urgență, care, nestăpânind bine simptomele specifice diferitelor afecțiuni sau imbolnăviri, a confundat intoxicația gravă cu o psihopatie (paranoia), stabilind un diagnostic greșit și efectuând un prim tratament inadecvat, pierzător de timp, cu sedative puternice.

Luat prea din scurt și oarecum surprins, nici medicul de gardă de la psihiatrie (dr Mircea Botez, un bun specialist în domeniul său) n-a

putut corecta imediat eroarea: când și-a dat seama că-i vorba în fond de o intoxicație foarte gravă cu stricnină, era prea târziu și toate eforturile și cunoștințele lui deveniseră de-acum zadarnice. Femeia tănuise până în ultimele clipe tentativa ei de sinucidere (?!), din cauza propagării extrem de rapide a toxiciului în întregul organism - cum ni s-a explicat de către cei doi, la fața locului - urmase stopul cardiac și momentul fatidic, noaptea la ora 2 și 30 de minute... Altfel ar fi fost cu siguranță deznodământul, dacă pacienta ar fi fost dusă imediat, între orele 23-24, nu la psihiatrie, cum greșit s-a procedat, după opinia subsemnatului, ci la secția de specialitate a spitalului județean situat în altă parte a orașului.

Tanța Chivu putea fi totuși salvată!

Mihai Stănescu
Flacăra, nr. 28/1989

tv 1 august 1989

19:00 Telegazeta. În întâmpinarea marilor noastre sărbători naționale.
19:30 Să trăim și să muncim în spiritul normelor eticii și echității sociale. Deplină responsabilitate, spirit inovator, revoluționar în întreaga activitate. Redactor Victor Teodoru.
19:40 Industrie - programe prioritare. În spiritul sarcinilor subliniate de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara Consiliului Național al oame-nilor muncii. Funcționarea termocentralelor la parametrii planificați, reparatiile grupurilor energetice și constituirea stocurilor de cărbune pentru perioada de iarnă. Redactor George Serafim.
20:00 Teatru TV. Drumul regisirii, de Gheorghe Robu. Premieră pe țară. În distribuție: Maria Ploae, Adrian Pinteau, Adela Mărculescu, Mihai Cota-biță, Ion Pavlescu, Ana Clontea, Cațița Ispas Berceanu, Vasile Mihai Boghiță, Doru Ana, Mihai Niculescu, Mircea Dăscăliuc și copilul Nicolae Mărgineanu. Redactor Alexandra Orban. Regia artistică Eugen Todoran.
21:30 Omul și sănătatea. Rolul balneo-fizioterapiilor în prevenirea și tratarea unor afecțiuni. Redactor Melania Coman.
21:50 Telegazeta.
22:00 Închiderea programului

RESTITUIRI

România cumpăra știri favorabile în presa străină

Raportăm că în presa din străinătate au apărut noi materiale favorabile RS România. Astfel:

1) În Italia, ziarul La Repubblica a publicat într-o pagină specială un grupaj de articole în care sunt evidențiate realizările remarcabile obținute de România în ultimii 24 de ani în toate domeniile de activitate. Sunt prezentate, de asemenea, semnificația măsurilor luate pentru punerea în aplicare a programului de organizare și sistematizare teritorială, precum și drepturile și libertățile de care se bucură toți cetățenii patriei noastre, indiferent de naționalitate.
2) Ziarul O comercio do porto, din Portugalia, prezintă pe larg dezvoltarea schimburilor comerciale și a cooperării economice a României cu toate statele lumii.
Sunt evidențiate, totodată, importanța lichidării datoriei externe,

principalele obiective ale dezvoltării economiei românești în viitorul cincinal și preocupările țării noastre pentru a-și sporii participarea la diviziunea internațională a muncii.
3) Revista Ernahrungsdienst, din RF Germania, relevă nivelul tehnologic ridicat al industriei românești, dezvoltarea accentuată în ultimele două decenii a industriei chimice în țara noastră, precum și disponibilitățile crescânde ale RS România de a oferi la export o gamă diversificată de ingrasăminte chimice.
4) În Australia a fost editat primul număr al Buletinului informativ al Camerei de Comerț australiano-române din Sidney ce cuprinde un număr de 7 articole referitoare la nivelul de dezvoltare al economiei României și posibilitățile pe care le oferă țara noastră extinderea și diversificarea schimburilor comerciale și a cooperării economice cu

parteneri din Australia.
5) Cotidienele The Financial Post, din Canada, și El Universal, din Venezuela, subliniază semnificația deosebită pentru România a lichidării întregii datorii externe, în condițiile aplicării neabătute a programelor de dezvoltare și modernizare economico-socială.
6) La rândul său, ziarul O Povo din Brazilia, a publicat un serial de articole dedicate evidențierii principalelor momente ale luptei poporului român pentru independență, unitate și afirmarea ființei naționale, contribuția țării noastre la îmbogățirea patrimoniului culturii și civilizației universale.
7) Publicațiile Revolution Africaine (Algeria), Al Ahram Iktisadi și The Egyptian Gazette (Egipt), Le Matin du Sahara (Maroc), Anexartios (Cipru) și Times International (Nigeria) reliefează prestigiul de

care se bucură pe plan internațional inițiativele și acțiunile președintelui, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru promovarea unor relații de tip nou între state, reglementare exclusiv pe cale pașnică a tuturor stărilor de tensiune din lume, precum și remarcabilele realizări obținute de România în toate domeniile vieții social-economice.
Publicațiile menționate se bucură de audiență în cercuri politico-guvernamentale, parlamentare, economico-financiare și de presă din Italia, Portugalia, RF Germania, Australia, Canada, Venezuela, Brazilia, Algeria, Egipt, Maroc, Nigeria și Cipru, precum și în alte state.
Au fost luate măsuri pentru valorificarea corespunzătoare a articolelor.
Arhivele Naționale, Fond CC al PCR - Secția Propagandă și Agitație, dos. nr. 61/1989

amintiri

CHIMIA
„fata accozosentă” a sideruriei galatene

- SULFAT FEROS HEPTAHIDRATAT pentru purificarea apei
- SULFAT DE AMONIU pentru agricultură
- BENZEN BRUT DE HUILA pentru industria chimică
- GUDRON DE HUILA
- ZGURĂ GRANULATĂ DE FURNAL pentru construcții civile, industriale, rutiere.

COMBINATUL SIDERURGIC GALAȚI
Direcția comercială, 404, Smiridon nr. 1 - Galați; telefon 930/3 19 00; telex 1 52 53